

שפכתוב (דברים ל) כי הוא חייך וארץ ימירך בעולם הבא. כי הוא חייך - בעולם הזה. וארץ ימירך - בעולם הבא. שפכתוב הבא לגוף לתחית המתים, שאחר שיקום לא ימות. וכמו שהעולם הבא יהיה עומד, כך העולם הזה יהיה עומד.

ששי - שלא יהא גרגרן ובלען על שלחננו של המלך, כמו עשו שאמר (בראשית כה) הלעיטני, דרך הלעטה, אלא דרך טחינה. אף כך מי שמוציא דבורים של תפלה או תורה מפיו, צריך להוציא אותם בדרך טחינה - שלמים, ולא בהלעטה - חסרים. ולא עוד, אלא בגלל סכנה שפא יקדים קנה לו שט.

שביעי' - מים אחרונים. ופרשהו, מים ראשונים מצוה, ואחרונים חובה, ואמצעיים רשות. מים ראשונים צריך להגביה האצבעות כדי שלא יחזרו משקים ויטמאו את הידים. ויש מהחכמים שאמרו, שאחרונים משום מלח סדומית, שלא יסמא את העינים. אפלו כך הוציא אותם מחובה. וסותרים הדברים את אלו שאמרו עליהם חובה, ואין דרך ארץ לסתר דברי הגאונים, (מאלו שאמרו עליהם) אלא שגאמר עליהם, (דברים ז) על פי התורה אשר יורוך.

ורא עוד, אלא שאמרו עליהם שלש קדשות. זהו שפכתוב (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדשים. והתקדשתם - אלו מים ראשונים. והייתם קדשים - אלו מים אחרונים. כי קדוש - זה שמן ערב. אני ה' - זו ברכה. ואמצעיים, בין גבינה לבשר, ומשום זה והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני ה'. אשרי העם שאדונם ישים אותם אצל. מים ראשונים שזרע אדם - מצוה. אחרונים, של הנקבה

חייך וארץ ימירך. פי הוא חייך בעולם הזה וארץ ימירך בעולם הבא. דעלמא דאתי לגופא (דף רמ"ו ע"א) לתחית המתים, דלקתר דניקום לא ימות. וכגוונא דעלמא דאתי יהא קיים, הכי עלמא דין יהא קיים.

שתיתאה, שלא יהא גרגרן ובלען על פתוריה דמלכא, כגוונא דעשו דאמר (בראשית כה) הלעיטני, ארץ הלעטה, אלא בארץ טחינה. אוף הכי, מאן דאפיק מלין דצלותין או דאורייתא מפומוי, בעי לאפקא לון בהטחנה שלמים, ולא בהלעטה חסרים. ולא עוד, אלא בגין סכנה דשפא יקדים קנה לו שט.

שביעאה, מים אחרונים. ואוקמוה, מים ראשונים מצוה. ואחרונים חובה. ואמצעיים רשות. מים ראשונים צריך לסלקא אצבעאן, בגין דלא יהדרון משקין ויטמאו את הידים. ואית מרבנן דאמרי, דאחרונים משום מלח סדומית, שלא תסמא את העינים. אפילו הכי אפקין לון מחובא. וסתרי מילין, אלין דאמרו עליהו חובה, ולא ארץ ארעא לסתרא גאונים מלין, (ס"א מאלין דאמרי עליהו) אלא דאתקרי עליהו, (דברים ז) על פי התורה אשר יורוך.

ולא עוד, אלא דאמרו עליהו ג' קדושות, הדא הוא דכתיב, (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדשים. והתקדשתם אלו מים ראשונים. והייתם קדשים אלו מים אחרונים. פי קדוש, זה שמן ערב. אני יי, זו ברכה. ואמצעיים, בין גבינה לבשר. ובגין דא, והתקדשתם והייתם קדשים פי קדוש אני יי. ופאין עמא, דמאריהון ישוי לון לגביה.

אוף הכי והתקדשתם, בשעת תשמיש. מים ראשונים דזרע בר נש, מצוה. אחרונים דנוקבא, חובא. ואמצעיים קא רמיז, וכגבינה תקפיאני. הדא הוא דכתיב, (איוב י) הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני. והאי איהו אף כך והתקדשתם - בשעת תשמיש. מים ראשונים שזרע